

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. N.**, zastoupený JUDr. Alešem Adámkem, advokátem se sídlem Bojčenkova 1, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM-1-706/VL-07-12-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2008, č. j. 60 Az 99/2007 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Aleše Adámka **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2007 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž dospěl k závěru, že skutečnosti uváděné žadatelem nelze podřadit důvodům pro udělení azylu. Žalobce žil ve vlastním domě v centru města na prestižní adrese. Počátkem května roku 2006 ho navštívily neznámé osoby a nabídly mu odkup jeho domu. Poté, co je opakovaně odmítl, se stal (spolu se svou ženou) terčem jejich výhrůžek, byl přepaden a zbit, jeho dům byl zapálen. Policie jim nebyla schopná pomoci. Podle správního orgánu nebyly žalobcovy problémy způsobeny důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu, ale tím, že se neznámé osoby chtěly na jeho a manželčin úkor obohatit. Žadatel neuvedl ani žádnou ze skutečností, které by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 10. 7. 2008 zamítl.

Předmětný rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. V jejím doplnění ze dne 30. 12. 2008 uvedl, že správní orgán při svém rozhodování nezjistil náležitě, řádně a úplně skutkový stav a věc rozhodl, aniž by přihlédl k stěžovatelem tvrzeným skutečnostem. Zejména pominul skutečnosti svědčící o tom, že stěžovateli v Ruské federaci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a že stěžovatel není ochoten využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Stěžovatel má za to, že jeho vycestování do domovské země by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Správní orgán tak porušil § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán neuvedl, zda shledává důvody uváděné stěžovatelem v rámci správního řízení za relevantní pro udělení doplňkové ochrany, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (ve smyslu § 104a s. ř. s.). K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz).

Stěžovatel zejména namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu a že jeho vycestování do domovské země by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K tomu však Nejvyšší správní soud již judikoval, že je primární povinností stěžovatele tvrdit, že na jeho situaci některý z důvodů vyjmenovaných v § 14a odst. 2 zákona o azylu vůbec dopadá. Bez tohoto tvrzení není možné konfrontovat skutkové závěry správního orgánu, potažmo krajského soudu, s konkrétním druhem ohrožení stěžovatele ve smyslu § 14a zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 2 Azs 105/2008 - 69, nebo ze dne 11. 3. 2009, č. j. 1 Azs 49/2008 - 93). Stěžovatel pouze velice obecně a povšechně namítl, že mu v Ruské federaci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, aniž by blíže specifikoval, v čem toto nebezpečí spočívá. Takovou námitku však nelze s ohledem na právě uvedené považovat za důvodnou.

Stejně tak nelze přisvědčit stěžovatelově námitce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože správní orgán neuvedl, zda shledává důvody uváděné stěžovatelem v rámci správního řízení za relevantní pro udělení doplňkové ochrany. Jak je patrné ze správního spisu, žalovaný se k dané otázce vyjádřil, a to tak, že žadatel dle jeho názoru v průběhu řízení neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možné podřadit § 14a zákona o azylu. Jestliže stěžovatel považuje takové hodnocení situace za nesprávné, pak

nelze než odkázat na argumentaci uvedenou v předchozím odstavci. Stěžovatel, chce-li namítat pochybení takového charakteru, má povinnost konkrétně uvést, v čem vidí nebezpečí vážné újmy, která by mu po návratu do země původu hrozila. Nic takového však stěžovatel neučinil.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel žádný relevantní důvod přijatelnosti své kasační stížnosti neuvedl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 30. 12. 2008, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4800 Kč. Ustanovený advokát ve svém přípise ze dne 30. 1. 2009, nazvaném vyčíslení odměny advokáta, si sice nárokoval přiznání odměny za tři úkony právní služby, přičemž tím třetím úkonem měla být „další porada s klientem přesahující jednu hodinu“. Nicméně uskutečnění tohoto úkonu není ze soudního spisu nijak patrné a ani samotný advokát jej nijak nedokládá. Nejvyšší správní soud se proto rozhodl odměnu za tento úkon nepřiznat. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 912 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2009

Kaniová

JUDr. Lenka

předsedkyně

senátu